

Eventyr For Alle no

Speilet

K. R. Rønning

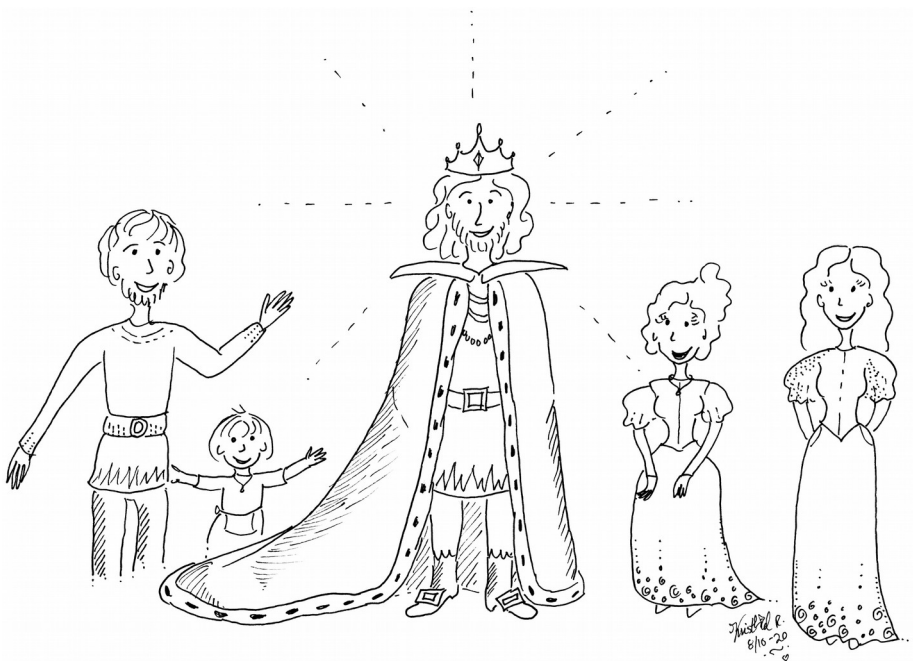

Speilet

Det var en gang en konge som var så vakker. Han var den vakreste kongen i hele verden. Og rik var han også. Ingen andre kongeriker var så stort og fremgangsrikt som hans rike, derfor var også folket svært glad i ham. Slik vokste riket ytterligere i storhet og velstand, for dem som er glad i sjefen sin jobber iherdig. Så det var ikke en ting han ikke hadde i slottet sitt: De flotteste malerier, vakre vaser, alle slags bøker og mengder av tepper. Folk kom stadig fra andre riker for å besøke ham og se på alt det flotte han hadde. Og var det noe han ikke hadde, var det fordi han ikke savna det eller visste om det.

Hver morgen når kongen stod opp, gikk han bort til speilet og beundra sin skjønnhet. Så kom alle tjenerne med klærne hans, og hjalp ham med få på seg det fineste laga med menneskehender. De flotteste silker, sydd av de dyktigste håndverkere, satt med de peneste knapper og pryda med intrikate mønstre. Enhver kunne sett at han var vakker i seg selv, men når tjenerne var ferdig med klærne og håret, kunne man tro en engel stod der.

Du vil nå sikkert tro at han var en ond og selvisk konge, som behandla folk nedlatende og påla dem store skatter. Men der tar du feil. Han var en svært god konge, og behandla alle med respekt. Selv da andre riker gikk til krig mot dem for å tilrøve seg noe av velstanden deres, hadde kongen tedd seg med stor verdighet, og han lytta til råd når det ble gitt, uten sure miner eller selvforsvar. Selv var han med ut når kamper skulle kjempes på slagmarka, og han kjempa like tappert som enhver av undersåttene sine. Derfor var det folket elsket ham så. Han kunne gå ute i

enhver gate uten fare. For selv om det alltid var noen som ville ham ondt – for slike folk finnes i alle riker – var det så mange som ville ham vel at han alltid hadde nok beskyttelse. Derfor vandra han også på gatene, talte med folk, lytta til utfordringene deres og respekterte meningene deres. Han var en svært lykkelig konge.

Når man er så lykkelig som ham, er man vant til at andre er mindre lykkelige, men han holdt det ikke mot dem. For han visste jo at han var konge, og da kan man ikke forvente at andre har like store gleder i livet som en selv. Men en vakker solskinnsdag var han på reise i en av provinsene sine, og gikk omkring på gata og talte med folket. Det var ikke ofte han hadde muligheten til å ferde i disse traktene, så han syntes det var svært så interessant å høre hva folkene hadde å si. Mens han gikk og talte kom han forbi verkstedet til en fattig skomaker. Gjennom vinduet kunne han se ham sitte og sy på en gammel tøffel. Det måtte være en ømfintlig

såle, for han tredde tråden så inderlig sakte. Men det som overraska kongen var mannens ansikt. Han var ikke på noen måte en vakker mann, i alle fall ikke sammenligna med den personen kongen så i speilet sitt hver morgen, men han virka så lykkelig. Og et lykkelig ansikt blir alltid vakkert, uansett hvordan man er skydd fra naturens side. Det var ikke ofte kongen så andre like lykkelig som han selv, faktisk kunne ikke kongen huske å noen gang ha sett noen andre så lykkelig. Hva var det mannen hadde som gjorde ham slik? Det kunne ikke være velstand, for mannen var åpenbart fattig. Det kunne heller ikke være verkstedet; det var lite og smalt, veggene var umalte og hadde store sprekker. Det kunne heller ikke være eiendelene hans, for det var ikke mye han eide; foruten skomakerutstyret var det bare ei beskjedne seng, et lite bord med et mangelfullt servise og litt mat, ei vannmugge som så ut til å inneholde kald te, et lite bilde på veggen av ei gammel dame, en deformert vaskebalje med en fillete klut, og et speil som stod lent opp mot veggen. Og da dette åpenbart også var mannens hjem, eide han ikke mere enn det man så. Kongen gikk nærmere mens han undra seg. Det kunne ikke være klientellet, for selv om veggen hadde mange skohyller, var det bare tre gamle par sko som stod der. Og det var ikke rart kunder skydde unna stedet, både mannen og stedet var gammelt og utgått. Så hva var det som gjorde denne mannen så lykkelig? Kongen tok høflig farvel med de som gikk med ham, og gikk inn i butikken.

Mannen så opp da dørbjella klinga: «Velkommen», sa mannen. «Hva kan jeg gjøre for deg?»

Kongen ble stående og se på mannen og butikken hans. Kongens førsteinntrykk av stedet hadde vært helt korrekt. Og nå som han kjente lukta av gammelt treverk og kjente

trekken fra de utette vinduene var fattigdommen enda mer åpenbar.

«Kommer du fra kongen?» spurte mannen, for kongen hadde fortsatt ikke sagt et eneste ord. «Du må være det, for du er vakkert kledd. Og jeg har hørt at kongen er i byen.»

Kongen dekket sjokket over å ikke bli gjenkjent med et smil, og sa: «Så du vet ikke hvem jeg er?»

Mannens pupiller ble vide: «Å! Du er kongen! Dette er en sann ære.» Han hoppa straks ned av stolen og bukka dypt. «Hva bringer deg til mitt ringe verksted? For jeg ser at skoene dine er i god stand, og du bærer ikke med deg noe utover myntene dine.»

«Ditt smil interesserer meg», svarte kongen ærlig. «Jeg ser du er en svært lykkelig mann, men jeg kan ikke begripe hvorfor.»

Til dette lo mannen godt. «Guds har ingenting å gjøre med lykke. Jeg vet hvem jeg er, og jeg liker den jeg er. Det er grunn nok til lykke.»

Kongen, som også var en smart konge, forsto at mannen holdt noe skjult. Mannens latter viste en trygghet som fortsatt ikke var forklart. Og da han talte om velstand, selv om han sa det ikke hadde noe å si, hadde mannen tittet bort på noe. Kongen snudde seg rundt, og sjekka der mannen hadde stirra. Det var bildet, vaskebalja eller speilet. En av disse måtte bety noe for ham.

«Vil du selge meg vaskebalja di?» spurte han.

«Hvorfor vil du kjøpe noe av meg?» undra mannen.

«Jeg betaler deg gjerne en pris utover hva du trenger for å kjøpe en ny. Hva med en sølvskilling?»

«Du er for god», smilte mannen. «Ja, du må gjerne kjøpe vaskebalja mi for en sølvskilling. Jeg kan kjøpe mer enn en ny for det.»

Og så fikk mannen en sølvskilling for den.

«Hva med det bildet?» spurte kongen. «Jeg vil gjerne få kjøpt det.»

«Det er der eneste bilde jeg har av min kjære mor, jeg tror ikke jeg ønsker å selge det.»

Ah, tenkte kongen. Her er vi kanskje inne på noe.

«Men jeg vil så gjerne kjøpe det», pressa kongen. «Bare si hva du vil ha.»

«Jeg ønsker ikke å selge det.»

«Du får en hel gullmynt», sa kongen.

Skomakeren tenkte seg om. «Vel, om du så gjerne vil ha bildet av min mor, så får du vel ta det. Jeg vet jo at hun ville unt meg det. Så du får det for en gullmynt.»

Akk, tenkte kongen. Så var det ikke bildet heller.

Men nå visste han hva saken måtte gjelde: «Selg meg også speilet ditt», foreslo han.

«Nei», svarte mannen. «Det selger jeg ikke.»

«Jeg gir deg tre gullmynter», sa kongen.

«Si hvilken pris du vil, jeg selger det ikke.»

«Ti gullmynter!» sa kongen, og nå tok han ti skinnende gullmynter ut av pungen sin.

«Jeg selger det ikke», svarte mannen.

«Du får hele pungen! Jeg skal ha det speilet.» Og så kasta kongen hele pungen i fanget til skomakeren. Han løfta den opp og rekte den tilbake til kongen.

«Beklager så meget, deres majestet. Men jeg selger ikke speilet. Ta alt annet du vil, men speilet får du ikke.»

«Si meg hvorfor.»

«Det er ikke for meg å si.»

«Så vis meg», sa kongen – og gikk bort til speilet. Det så tilsynelatende simpelt ut, men når han så inn i det, kunne han ikke se annet enn rommet. Kongen selv var ikke i det,

heller ikke mannen. «Det er et magisk speil», utbrøt han.

Mannen sukka. «Ja, deres majestet. Forstår De nå hvorfor jeg ikke selger det? Du kan gi meg hele ditt rike, men aldri vil jeg kunne få et slikt speil igjen.»

«Hva gjør det?» spurte kongen.

Skomakeren sukka igjen, og reiste seg fra stolen. Så gikk han bort til speilet og sa:

*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

«Speilet er ikke på veggen», sa kongen, for det lå jo på bakken. Men da så han plutselig at mannen ble synlig i speilet. Men slik han så ut! Han var blitt ung igjen, og vakker, vakrere enn hva kongen kunne forstå. Ansiktet hans lyste som sola, og klærne skinte i englers herlighet – nei, de skinte enda mer. Denne gamle, fattige skomakeren var i speilet flottere og vakrere enn kongen selv. Det var et underfullt syn. Nå kunne kongen forstå at mannen var så lykkelig, for kongen hadde stor forståelse for at det man så i speilet kunne gi gleder. Å se dette speilbildet hver morgen, det kunne gjøre selv den argeste mann mild.

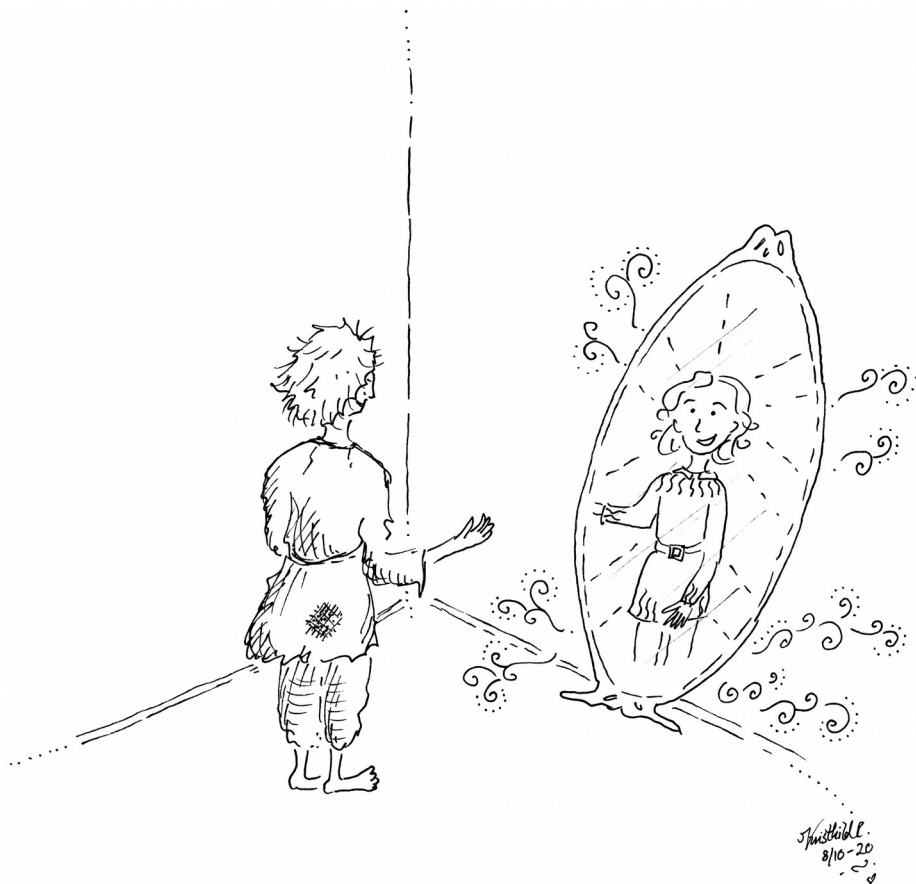
«Det speilet skal jeg ha», sa kongen. «Jeg gir deg hva du vil.»

«Du ønsker ikke dette speilet», sa mannen. «Jeg vet hvem du er, og du ønsker ikke dette speilet.»

«Du får et eget hus, et eget slott, hvor du måtte ønske. Alle pengene du ønsker, resten av ditt liv. Aldri skal du mangle noe igjen.»

«Jeg selger deg ikke speilet», gjentok mannen. «Det ville ikke vært rett av meg. Men kanskje du kan få det. Jeg har speilt meg der i mange år, og nå glemmer jeg ikke så lett

hvordan jeg ser ut. Og om jeg glemmer, så kan jeg jo alltid lese om det. Så hvis det betyr så mye for deg, så skal du få det.»

«Du skal allikevel få slottet, og alle pengene», jubla kongen. «Bare fordi du har vært god mot meg.»

«Nei», sa skomakeren. «Jeg tar ikke imot noe fra deg. Jeg gir deg også tilbake sølvmynten og gullmynten din, for jeg forstår nå at det var ikke vaskebalja mi og bildet mitt du ønska. Så jeg gir deg ditt tilbake, og du gir meg mitt. Speilet har du fått, og det uten betaling, akkurat slik det ble gitt meg. Måtte det bringe deg fred, ja ved Vårherres nåde, la det bli til fred.»

Så dro kongen hjem til sin egen by og sitt eget slott, hengte speilet opp på veggen på soverommet, og sa:

*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

Straks så kongen seg selv i speilet, men speilbildet var ikke slik han forventa. Det han så var en stakkarslig, liten, skrøpelig fyr, kledd i skinte filler og med sørgmodig ansikt. Det var kongen, han kjente seg igjen, men det var en stygg og ødelagt versjon han så. Kongen grøssa og snudde seg bort. Straks gikk han bort til det vanlige speilet sitt og så i det. Der så han det han forventa; en flott og vakker konge, pent kledd og skikkelig stelt. Han turte ikke se i det andre speilet igjen, men gikk rett til hallen for å spise. Der fikk han servert de flotteste retter og den søtteste vin, men han klarte ikke å nyte det. Hele tida tenkte han på det fryktelige speilbildet han hadde sett. Hvor var det blitt av skjønnheten hans? Hvor var det blitt av rikdommen og lykken hans? Han tvang i seg nok mat til å tilfredsstille magen og gikk tilbake til soverommet. Når han nå så seg i speilet var han ikke lenger der, bare rommet og den store flotte kongesenga. Kongen pusta letta ut, og gikk og la seg. Men før han sovna måtte han opp av senga og se seg i det vanlige speilet sitt flere ganger, i et forsøk på å glemme det han hadde sett i det andre.

Den natta opplevde kongen noe han aldri hadde opplevd i sitt voksne liv. Han hadde mareritt. Overalt hvor han gikk var det speil, og alle sammen viste de det fryktelig speilbildet av den stakkarslige personen fra det magiske speilet. Rundt omkring kom undersåttene hans og håna ham. De pekte, lo og lagde grimaser mot ham. Til slutt våkna han, våt av svette

og ute av stand til å sovne igjen. Dette kunne ikke være sant. Han hoppa ut av senga og løp bort til speilet. Han måtte sjekke, han klarte ikke å la være. Igjen sa han ordene:

*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

Speilbildet kom tilbake, akkurat det samme forferdelige speilbildet. Det fryktelige bildet begynte å gråte, og kongen gjemte ansikt sitt i hendene mens han hulka – helt alene i kammeret sitt. Var dette den han virkelig var? Var han virkelig ikke mer enn en ussel og stygg fattiglus? Kongen visste at han var vakker, men han hadde også vært stolt over å være *god*. Var han ikke det allikevel? Hva var det for uoppgjort i livet hans?

Resten av natta ble kongen sittende å skrive, han skrev ned navnet på alle dem han hadde gjort urett. De alle fleste tingene var fra han var ung, for han hadde tedd seg særdeles godt i voksen alder. Men til slutt hadde han nesten en hel side full med navn. Og så snart sola stod opp, og tjenerne hadde kledd ham, gikk han til rikskanslerne og forklarte planene sine: Han skulle gjøre opp for sine feiltrinn.

Første stopp var huset til den kongelige gartneren. Kongen selv banka på, og gartneren ønska ham velkommen. Der falt han på sine knær og ba om tilgivelse for at han hadde med viten og vilje tråkka i bedene da han var barn.

«Ta ikke på vei», sa gartneren. «Alle barn gjør slike skøyerstreker. Du er for all del tilgitt.»

Allikevel gav kongen ham et helt skjeppemål med gullmynter, og sa at hvis det var noe han skulle mangle på sin ferd, var det bare å si ifra.

Videre dro kongen til en av grevene i riket sitt, en han hadde vokst opp med. Der ba han om tilgivelse, og innrømte at det var han som hadde tatt lekehesten hans da de var små.

Greven bare lo: «Jeg har alltid visst at det var deg. Men du er for lengst tilgitt, det er bare slikt unger gjør.»

«En tyv er en tyv», svarte kongen sant, og gav ham et dusin virkelige hester, til odel og eie, som bøte for skaden.

«Jeg trenger dem ikke», svarte greven.

«Da selger du dem for penger, for hestene er dine», sa kongen.

Slik fortsatte han hele dagen, og hele neste dag, og dagen deretter. Og etter syv dager hadde han vært til alle på hele lista. Så kvelden den syvende dagen gikk han tilbake til speilet og sa:

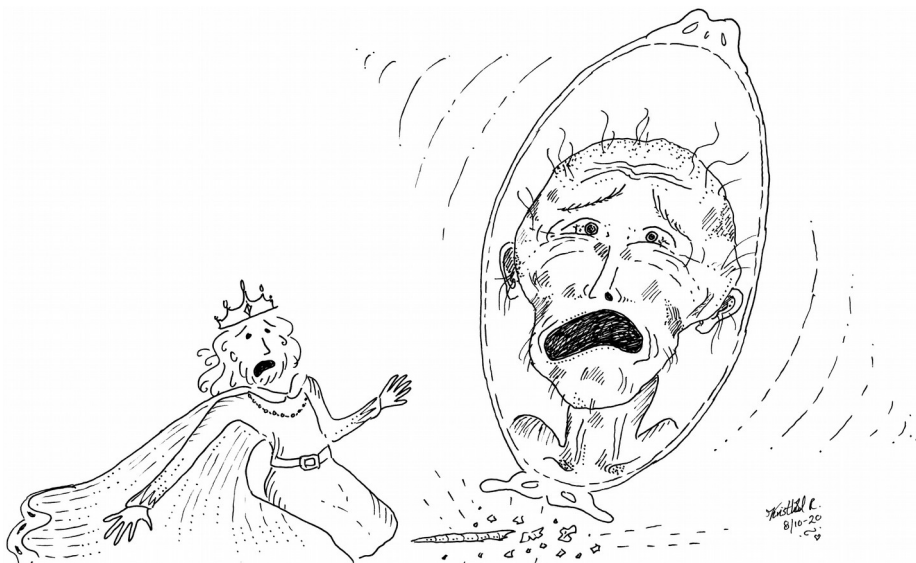
*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

Straks kom et speilbilde frem. Og det viste en stakkars, ynkelig gammel mann. Klærne var nå enda mere fillete, og han hadde blitt tynn og mager, så beina bulte ut fra kroppen. Kongen falt ned på gulvet, og han skreik og gråt. Men det var ingenting han kunne gjøre. Speilbildet var det det var.

Den natta skrev kongen ei ny liste. De store syndene hans var ikke nok, selv de minste ting var det som gikk ham imot. Det ble ei lang liste, med alt fra misunnelige tanker til ubevisst baksnakkelse. Og dagen etter dro han igjen ut for å gjøre bot. Han dro til folk han hadde tenkt onde tanker imot, ektemenn hvor han hadde følt usømmelige ting om konene deres, folk som hadde ting han hadde ønsket å eie,

forhandlere som han hadde prutet med prisen på, ja – til og med til konger i andre land hvor han hadde utnytta svakheter i kampformasjonene deres. Alt hva han kunne komme på. I tolv dager reiste han rundt og ba om tilgivelse, han høsta like stor undring blant dem alle, og de mottok store rikdommer fra ham. Så kvelden den tolvte dagen, henta kongen igjen frem speilet og ba om å få se hvem han var. –

Nå var det ikke klær igjen på mannen. Han var tynn og naken, huden hadde rynket seg som om han var flere hundre år gammel. Bare noen få små hårtuster var igjen på hodet, og enda færre tenner var det i munnen. Kongen ble så forskrekka at han falt om på gulvet. Han tok septeret sitt og slo til speilet mens han banna. Septeret knuste som glass mot den blanke overflaten, og speilet vokste seg større og større; det skjøv unna både skap og bilder til det dekket nesten hele veggen, og det bulte innover slik at bildet av ham ble større og større, til han så sitt eget fryktelige ansikt dekke hele veggen. Kongen løp ut av rommet, og løp og løp

gjennom hele slottet, til han var så utslitt at han falt bevisstløs om på gulvet.

Senere våkna han i si egen seng. Idet han skjønnte hvor han var, dekkja han til øynene sine for å ikke se det fryktelige speilbildet sitt igjen, men så huska han at det aldri forble der spesielt lenge, og så så han mot veggen. Skapene og bildene lå fortsatt forskjøvet, men det lille speilet var igjen i vanlige størrelse. Kongen pusta ut, men fikk ikke sove mer den natta.

Neste dag dro han til kanslerne sine og sa at han ønska å redusere rikets skatter. Kanslerne fraråda ham dette på det sterkeste, for han hadde allerede gitt fra seg svært mye av rikdommen sin, han burde heller øke skattene. Men kongen stod på sitt. Så snart erklærte de at alle rikets skatter fra i dag av skulle halveres. Kongen hadde også forstått at det måtte være gale ting han hadde gjort som han ikke visste om, så erklæringen lyste også ut at alle som følte seg urettferdig behandla av kongen skulle komme til slottet og få sin rettmessige betaling. Det tok ikke lange tida før det ble en lang kø foran slottet. Fra hele riket hans kom det folk som bar nag for både det ene og det andre, og kongen gav dem alle det de forlangte. Og da kom det enda flere. Nå kunne ikke lenger kongen reise rundt, for hver dag var det nye folk som kom for trona hans for å be om noe. Og uansett hva det var, fikk de det som de ville. Hver søndag gikk kongen til speilet og sa:

*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

Og hver gang ble speilbildet hans styggere og styggere. Sår og byller begynte å vokse på den gamle, visne kroppen.

Den var som et vandrende skjelett dekket av gråe folder. Det var ikke et hårstrå på hodet, og bare råtne gommer var igjen i munnen. Men alt hva kongen gjorde for å være god, så ble ikke bildet bedre.

Nå begynte også alle andre å se at han var ille stelt. Øynene hans var ikke lenger skarpe, og ansiktet hans lyste av sorg. Han hadde ikke lenger glede i det gode tjenerne gjorde for ham, og ba dem til sist å bare kle ham i det enkleste og usseligste han hadde. Nå var dette fortsatt flotte og vakre klær, for han var da virkelig en konge, men det ble stadig mindre av den prakten som hadde vært. Sykdommer begynte også til å innta kroppen hans. Det kom dager hvor den lange køen foran slottet måtte vente, for kongen lå til sengs med feber. Og når han først kom, var han svak til beins, leddene verka og ryggen var bøyd. Kanslerne tilkalte rikets beste leger, men ingen kunne finne noen kur, så tilstanden ble bare verre og verre.

Til slutt gav kongen opp. Han ba soldatene sine å sende bort alle foran slottet, for hva enn godt han prøvde å gjøre så ble ikke speilbildet bedre allikevel. Kanslerne klarte til sist også og overtale ham til å øke skattene igjen til et mer rimelig nivå, for nå var det så lite penger igjen i slottet at de knapt hadde råd til mat. For lengst var alle de gode rettene borte, og mange ganger var brød og vann alt kongen fikk tilbudt. Men han brydde seg ikke, alt hva han tenkte og så i hjertet sitt var det fryktelige speilbildet.

Så en dag kom en av soldatene hans til ham og sa:

«En mann er her for å treffe deg.»

«Send ham bort», svarte kongen.

«Dette er ikke en tigger, deres Majestet. Han ønsker bare å tale med deg.»

«Send ham bort allikevel», sa kongen, for han ønska ikke

at noen skulle se ham så usselig.

«Jeg fortalte ham at du kom til å si det, men han sa at du var veldig interessert i å treffe ham. Han ba meg spørre deg: Er du fornøyd med speilet du fikk?»

Kongen så opp.

«Hvordan så han ut?»

«En gammel mann», svarte soldaten. «Lav av vekst, grå øyne, enkelt kledd. Han sier han er skomaker.»

«Send ham inn», sa kongen. «Nei, vent! Ikke ennå. Send først på tjenerne mine. Be dem hente mine beste klær. Og hent også frisøren. Be skomakeren møte meg foran trona om en time. Send alle andre bort. Det skal bare være meg og ham der.»

Og slik ble det. Tjenerne kom og gjorde kongen så vakker de makta. Det ble ikke slik som før, for størsteparten av et ansikts skjønnhet er i dets tanker, men han så bedre ut enn han hadde gjort på måneder. Kongen satte seg på trona, sendte alle andre ut, og til sist sendte soldatene den gamle skomakeren inn.

«Velkommen, velkommen», sa kongen, og oppdaga at han smilte. Han hadde ikke smilt på ukevis, men møtet med denne mannen gjorde ham spent.

Mannen bukka: «Takk for at du ville ta meg imot, deres majestet. Jeg prøvde å komme hit før, så snart jeg hørte om erklæringa di. Men som du vel vet, er penger noe jeg trenger tid på. Nå har jeg til sist spart nok til å komme til deg.»

«Og det er jeg svært takknemlig for. For bare du kjenner hemmeligheten til speilet. Fortell meg, hva er det du gjør som gir deg det vakre speilbildet?»

«Er det ikke derfor du går feil, fordi du ikke kjenner speilet, og vet derfor heller ikke hvem du er. Et vanlig speil

vis deg bare kroppen din, men dette speilet viser deg ånden din. Min ånd er en hellig ånd, så speilet viser meg vakker – for det er det jeg virkelig er. Men din ånd er ikke helliggjort.»

«Så hva må jeg gjøre for å bli helliggjort?»

«Det er ingenting du kan gjøre», sukka skomakeren. «Din ånd er hvem du *er*, ikke hva du *gjør*. Du gjør vel i å gjøre godt, men det forandrer ikke hvem du er, da trenger du en ny ånd. Og kun Vårherre kan gi deg en ny ånd. Det er ikke av deg selv, men Hans gave. Be, og du skal få.»

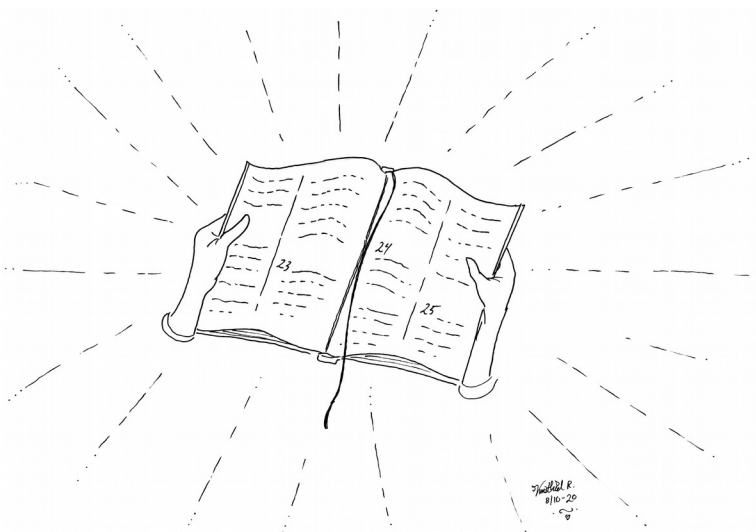
Da løp kongen ned til skomakeren, og sammen ba de Vårherre om å gi kongen en ny ånd. Etterpå dro de opp til soverommet, og kongen sa til speilet:

*«Lille speil på veggen der,
vis meg hvem jeg virkelig er.»*

Denne gangen viste speilet en flott og vakker konge, og han var vakrere enn han noen gang hadde sett før. Hele ansiktet hans skinte, og klærne som dekket ham lyste. Kongen takket skomakeren for å ha hjulpet ham, og ba ham flytte inn i slottet. Men skomakeren var kjær etter å komme hjem, og ba kongen ta godt vare på speilet. Skomakeren dro samme kveld, men fikk med seg ei skjepe sølv. Og kongen lovet ham elleve flere skjepper, toppfylte med gull, så snart han hadde mulighet til å gi. Skomakeren prøvde å takke nei, men det var det ikke snakk om — for den lønna var skomakeren verd, sa kongen. Etter å ha vinka farvel dro kongen tilbake til soverommet, men speilet var nå borte. I dets sted lå det nå ei stor bok.

Nå så kongen alt det gale han hadde gjort i jakt på egen rettferdighet, og han priste Vårherre salig over å ha fått

Hans rettferdighet i stedet. Sakte bygde han riket opp igjen, noe som gikk enklere fordi folket var glad i ham. Og han regjerte fra den dagen med mer visdom enn noen gang før. Og når han så seg selv i speilet var han lykkelig, men enda mer lykkelig ble han av å speile seg i boka.

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Et kunsteventyr av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonalt. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Kristhild Rønning

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonalt. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.